

3 e trefaldighet

Psalmer: L164, L63, L160, L161, L178, L165

Texter: Jes 51:1-3, Ef 2:1-10, Luk 15:8-10

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Luk 15:8-10

Eller om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte ett ljus och sopar huset och söker noga tills hon hittar det? 9 Och när hon har hittat det, samlar hon sina väninnor och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig! Jag fann myntet som jag förlorade. 10 På samma sätt, säger jag er, blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig."

Låt oss be!

Käre Jesus, i din kärlek söker du alla människor och vill att alla ska omvända sig och lita på din frälsning. Alla har syndat men du har i din kärlek tagit bort världens synd, och nu kommer du till oss med budskapet om förlåtelse. Hjälp oss att ta emot det med glädje och sprida det till andra. Amen.

Lukas 15:e kapitel är ett underbart budskap till alla som är medvetna om sin skuld inför Gud. Samtidigt är det en varning till alla som hoppas att de blir godkända av Gud på domens dag bara för att de följt vissa levnadsregler. Kapitlet innehåller tre liknelser med samma budskap till samma åhörare. Det är liknelsen om det förlorade fåret, liknelsen om det förlorade myntet, och liknelsen om den förlorade sonen. De är klara och tydliga och borde driva hem sanningen om Guds kärlek i det trögaste sinne. Inte minst är det en kraftig försäkran om förlåtelse till nyomvända som anfäktas av tvivel om det verkligen är sant att en rättfärdig och helig Gud har kärlek till övers för syndare.

De första verserna sätter oss in i sammanhanget: *Alla tullindrivare och syndare höll sig nära Jesus för att höra honom. Men fariseerna och de skriftlärda kritiserade honom ständigt och sade: "Den där mannen tar emot syndare och äter med dem."*

Som ni redan vet så arbetade tullindrivarna för den förhatliga romerska occupationsmakten och de hade också gjort sig ökända för att ta upp för mycket tull och berika sig på andras bekostnad. De räknades i det judiska samhället till samma avskum som notoriska, uppenbara syndare. Hur som helst, de människor som höll sig nära Jesus platsade inte i synagogan, och de visste det också. De var dömda av kyrkan och i sina samveten. De visste att de inte skulle klara sig den dag Gud skulle döma dem.

Nu kan man undra vad Jesus hade för budskap som gjorde att de höll sig nära honom för att höra honom. Ja, vi vet med säkerhet att det inte var något modernt "evangelium" som gick ut på att de inte var syndare utan att det istället var synd om dem som blev så intolerant bemötta av människor med föråldrade värderingar. Nej, han gjorde klart för dem att deras synder fördömde dem inför Gud. Vi hör i evangelierna att han inte bara dömer yttre gärningar utan hjärtats synder, syndig begärelse, högmod, kärlek till pengar, hat osv. Inte en enda går fri. Men samtidigt var det något i Jesu budskap som gjorde att de höll sig nära honom för att höra honom. Vi vet vilket budskap han förkunnade. *"Jag är den gode herden...jag ger mitt liv för fåren."* *"Fadern älskar mig därför att jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka.* Därför kan en helig och rättfärdig Gud älska er och förlåta alla era synder, ja, han vill det verkligen. Omvänd er bara, och tro på mig." Det är det budskap han har också till oss. Jesus har med sin död gottgjort för alla våra synder och han har med sin uppståndelse vunnit livet åt oss. Genom tron på honom tar vi emot syndernas förlåtelse och livets gåva fritt och för intet.

Allt Jesus sa och gjorde verkade helt fel för de självrättfärdiga fariséerna och de skriftlärdade. De tyckte att det var en skandal att Jesus välkomnade syndare och åt tillsammans med dem. Det ligger bakom deras nedvärderande anmärkning: *"Den där mannen tar emot syndare och äter med dem."* De kunde väl hålla honom för en profet, kanske till och med satsa på att han var Messias, bara han följde deras exempel. De ville inte ha med sådana människor att göra. De undvek att bli besmittade av syndare genom att hålla sig på avstånd. Men att uppföra sig som Jesus gjorde kunde bara betyda att han själv inte var ett dugg bättre än de syndare som verkade vara hans bästa vänner.

Det var mot den bakgrunden Jesus berättade tre liknelser, om det förlorade fåret, det bortappade myntet och den förlorade sonen. Alla tre har samma syfte: att bryta ner fariseernas självgodhet genom att klargöra för dem att en nådig och kärleksfull Gud söker det förlorade. Vilka söker han då? Ja, han söker alla människor, för alla är förlorade syndare. Det blir glädje i Guds hjärta och bland änglarna för varje förlorad syndare som omvänder sig. Men om fariséerna fortsatte inbilla sig att de kunde förtjäna Guds gillande och att de levde så präktiga liv att de inte behövde någon omvändelse, ja, då skulle det leda till deras undergång.

Men vi ska komma ihåg att tullindrivarna och syndarna också fanns bland Jesu åhörare. För dem hade liknelserna ett annat syfte. Liknelserna gav dem tröst och stärkte deras tro. Fariséernas anmärkning "den där mannen tar emot syndare och äter med dem" var ett slag mot de nyomvändas tro. Fariseernas ord hade en underförstådd mening: vore Jesus Guds Messias, den utlovade Frälsaren, så skulle han inte uppföra sig på det viset. Då skulle han kräva att de först började leva ett rättfärdigt liv innan han gav dem något som helst hopp om att de skulle komma till himlen. Fariséernas

anmärkning brännmärkte Jesus som en falsk Messias och det blev en anfäktelse för de nyomvändas tro. Åtminstone hos en del borde tanken ha väckts: ”kanske har de högt aktade fariseerna och de kunniga skriftlärde rätt.” Syndarna hade tagit emot Jesus som sin kärleksfulle Frälsare som förlåtit deras synder. Om han var en falsk Messias var de fortfarande kvar i sina synder.

Jesus berättade de tre liknelserna för att ta bort alla sådana tvivel. De tre liknelserna framställer Gud som den som söker det förlorade och aldrig tröttnar i sitt sökande. I alla tre framställs Gud som den nådige Guden som med öppna armar tar emot botfärdiga syndare, gläder sig över deras omvändelse, och som inte bara villkorslöst förlåter dem utan också försäkrar dem om att de är Guds älskade barn och arvingar. I ljuset av de tre liknelserna blir fariséernas föraktfulla anmärkning den högsta lovprisning: *Jesus tar emot syndare...* Hela den kristna kyrkan förenar sig i denna lovprisning till vår nådige Frälsare. Jesus har tagit emot oss och genom honom är vi upphöjda till barnskap hos Gud.

När kvinnan i vår liknelse hade hittat det borttappade silvermyntet samlade hon sina väninnor och grannkvinnor och sa: *Gläd er med mig! Jag fann myntet som jag förlorade.* Och Jesus förklarade: *På samma sätt, säger jag er, blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig.* Det borde få fariséerna att fråga sig själva: Gud och änglarna gläder sig storligen över varje syndare som omvänder sig, ska vi då vara de enda som beklagar oss över det? Jesu ord hade motsatt verkan på syndarna som höll sig nära honom. De fick försäkran om att Jesus tog emot dem helt i enlighet med Guds vilja. Glädjen i himlen är en stark motivation för oss att bekänna våra synder och tro på Jesus. Det är bara genom honom vi kommer till Fadern, det finns ingen annan väg.

Eftersom liknelsen handlar om ett borttappat silvermynt som ägarinnan tidigare haft i sin börs, ett förlorat får som herden tidigare haft i sin jord, och en förlorad son som tidigare bodde i faderns hus och hade rätt till arvet, så går våra tankar främst till dem som haft tron på Jesus men förlorat den. De är döpta, de har tagit emot förlåtelsen, de har levt rikt välsignade av Gud, de har känt glädje över frälsningen, de har älskat Jesus, de har ägt Guds frid i sina hjärtan, de har bett i övertygelsen om bönhörelse, de har utstått prövningar och övervunnit frestelser med den kraft Gud gett dem, de har tjänat Gud med sina gåvor, och de har haft att fast hopp om uppståndelsen och det eviga livet i himlen. Men så händer det obegripliga. De vänder sig bort från sin kärleksfulle Gud och Frälsare för att vandra främmande vägar, mörka krokiga vägar fulla av snaror. De har lyssnat när världen kallat dem och deras gamle Adam som finns i varje människa, har blivit glad över världens kallelse: ”bli fri, var din egen herre, förverkliga dig själv och få tillfredsställelse av livet, gör vad du vill så mår du bäst.” Och så har de gått bort för att lyssna till och bli ledda av andra andar än Guds Ande.

Liknelserna visar att Gud inte så lätt ger upp den som gått förlorad. Herden som hade hundra får men förlorade ett lämnade de nittionio fåren på i öknen för att gå ut efter det förlorade. Kvinnan som hade tio silvermynt men tappade ett tände ett ljus och sopade huset och sökte tills hon fann det borttappade myntet. Mannen som hade två söner förlorade aldrig kärleken till den förlorade sonen och upphörde aldrig att stå vid fönstret för att se om han skulle återvända. Eftersom fadern hela tiden väntade och spanade så såg han honom genast på långt håll och skyndade den förlorade sonen till mötes med öppen famn. Jesus understryker verkligen med sina liknelser på ett gripande sätt den gudomliga kärleken som inte släpper en syndare så lätt även om de vänder sig från honom.

Varför ger Jesus en så varm och kärleksfull bild av Gud som förlåter synder? Ja, därför att vi själva och alla syndare behöver veta detta: Vår kärleksfulle Gud är alltid redo att förlåta och han gör det gärna. Oavsett om någon vänt sig bort från Gud i ett utbrott av extremt egensinne, eller om någon gått bort från honom på ett sätt som andra knappt har märkt, så innebär omvändelsen alltid ett plågat samvete. Lagen och samvetet dömer oss då för våra synder. Då ska vi hålla fast vid evangeliets sanning att Gud redan har förlåtit oss våra synder för Kristi skull - redan innan vi bett om förlåtelse. Jesus är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan för hela världens. Och för att stärka tron så berättar Jesus på ett gripande sätt om Guds iver att hitta det förlorade, och glädjen över varje syndare som omvänder sig. Ingen behöver tvivla på Guds goda vilja att ta emot syndare och förlåta dem allt.

När vi ser Gud framställas på det här sättet, som den som kärleksfullt söker det förlorade utan att tröttna, så ger det oss vägledning hur vi ska agera. Genom tron har vi tagit emot den helige Ande som helgar oss. Helgelsen innebär att vi gradvis görs mer lika Kristus som med sitt liv har visat hur Gud vill att vi ska leva. Helgelsen innebär att vi görs mer lika vår kärleksfulle himmelske Fader. Som Guds barn ska vi likna vår himmelske Fader. Vi ska inte heller tröttna på att kärleksfullt söka, hoppas, vänta och be för dem som inte längre vill tro. Gud söker kärleksfullt det förlorade utan att tröttna och så ska vi också göra. Det finns inget utrymme för att känna lättnad för att ha blivit av med en besvärlig människa, eller vända ryggen till och tänka att de får skylla sig själva, eller skapa ännu större avstånd genom kärlekslöst dömande.

Det finns syndare som blivit snärjda i synden så att de inte märker hur de skadar sig själva och andra. Det finns syndare som tror att Gud inte kan älska en så stor syndare eller att det inte finns förlåtelse för dem. Det finns syndare som är rädda för Gud för att de tror att han är en sträng domare. Det finns självrättfärdiga syndare som tror att de inte behöver någon omvändelse utan att Gud är skyldig dem belöning för deras ansträngningar. Det finns syndare av alla slag och bland dem är också vi. Men ett ska vi veta framför allt annat, att Gud är kärlek, och i sin kärlek söker han det förlorade

och tar emot varje syndare som omvänder sig med öppen famn och att det blir glädje i himlen bland Guds änglar över varje syndare som omvänder sig.

Låt oss be!

Vi tackar dig Jesus att du gett ditt liv för oss och tagit det tillbaka, för att vi ska få leva tillsammans med dig. Vi tackar dig för att du sökt oss, funnit oss och tagit emot oss. Vi vill hålla oss nära dig och lyssna till dig för ditt ord är ande och liv. Och det är tryggt att veta att du inte släpper oss. Hjälp oss att spegla din kärlek mot dem du satt oss att tjäna och be för. Amen.